Žiarivo zelené krídla

Žiarivo zelené krídla sa strácajú pod tonami kovu a plastu. Jemné pierka sa vmiešavajú do špiny a roztaveného asfaltu na starých pneumatikách, neľudský škrekot sa niekoľko nepríjemných sekúnd rozprestiera po diaľnici a náhle utícha.

Žiarivo zelené krídla si sadajú na kolík plota, vychudnuté a zoslabnuté a zúbožené, upierajúc svoj zrak na modrú oblohu prešívanú bielymi oblakmi. Už som spomínala, aké vychudnuté sú? A nevládzu sa ani udržať na tom starom plote, kdeže, nevládne padajú na zem a zostávajú tam ležať, deň noc, ráno večer, dážď slnko. Tropický papagáj – mŕtvy – absolútne hyzdiaci predmestskú scénu. Úbohé predmestie. Úbohý papagáj, tiež.

„Ako vás len napadlo nechať dvere na balkón otvorené, keď bola Polly vypustená z klietky? Po desiatykrát, papagáje nevedia prežiť sami v našich mestách!“ dokončila svoj dojímavý prejav Agátina mama. Pritúlila si Polly k svojmu lícu a vborila jej tvár do jej hebkých pierok. Polly vydala škrípavý zvuk a zaborila svoje pazúre o niečo hlbšie do maminho ramena. „Máte šťastie, že sa Šimtiakovcom podarilo chytiť ju. Čo keby bola uletela mimo mesta?“

„Hovorila som, že sme si mali kúpiť škrečka,“ zašomrala Agáta. Agáta mala deväť rokov, neprekvapivý nedostatok zodpovednosti a papagáj ju prestal baviť presne v momente, keď zistila, že ho musí niekto kŕmiť. Nepomohlo to, že Polly zbožňovala jej mamu a nenávidela v zásade hocikoho iného. Napriek tomu sa Agáta veľkoryso tešila Pollyinmu návratu – nemohla dostať obraz gučky krvi, kostí a pier spred svojich očí už niekoľko nocí.

„Agi, chceš sa pozrieť na to, ako jej zastrihneme pierka, aby už nemohla uletieť?“ spýtal sa Agátin otec, ktorý si pozrel tri YouTube videá o procedúre a momentálne sa považoval za experta na túto tému. Agátina mama pôvodne plánovala zobrať Polly k veterinárovi, ale jej manžel odmietol na túto tému počuť akékoľvek námietky. Koniec-koncov, veterinári si v poslednej dobe žiadali neuveriteľné peniaze. V poslednej dobe si všetci pýtali neuveriteľné peniaze. V poslednej dobe všetci existovali len na to, aby Agátinho otca pripravili o jeho ťažko zarobené peniaze a to on nemohol dopustiť. Hlavne nie, keď si vedel odborne poradiť sám.

„Agi?“ zopakoval, ale pozornosť jeho dcéry bola kratšia než jeho fúzy (nemal fúzy) a už sa stihla vytratiť do svojej detskej izby.

„Prines Polly,“ zavelil svojej žene a prešiel z obývačky do pracovne. Jeho pracovný stôl bol jediný kus nábytku v celej malej miestnosti, zvyčajne zaprataný zapísanými papiermi a roztrhanými obálkami. Dnes boli všetok neporiadok uprataný, teda zastrčený pod stolom, kde ho nebolo až ak vidieť.

Agátina mama vstúpila a nežne mu podala Polly na nastavenú pravú ruku.

„Nožnice,“ zavelil Agátin otec.

„Choď si po ne sám, o nohy si ešte neprišiel.“

„Nožnice,“ zopakoval, o niečo hlasnejšie. Agátina mama si rozhorčene vzdychla, ale vybehla z miestnosti a vrátila sa aj s ich žltými kuchynskými nožnicami. O niečo väčšie ako vo väčšine videí, ale poradí si.

„Neposlušný papagáj,“ poznamenal sklamane. Potom poučil svoju ženu: „Najjednoduchšie by to bolo, ak by sa papagáj nebál.“

Vydal niekoľko hrdelných zvukov, ktoré mali Polly upokojiť a posadil ju na plochu svojej pracovnej dosky. Schmatol nožnice a premeral si ju. Čierne korálkové oči, červené a biele sfarbenie tváre, ostré pazúriky a dlhé žiarivo zelené letky. Tých sa teraz potreboval zbaviť. „Ak sa hlavné letové perá zastrihnú správne, nebude ju to ani bolieť. Len si stačí dať pozor na to, aby som neprestrihol pierka pod nimi.“

Zobral Pollyine pierka do svojej dlane a pokúsil sa rozprestrieť jej ľavé krídlo. Sprostý tvor zaškriekal a zdrhol na opačný koniec stola. Agátin otec pokrútil hlavou a obrátil sa k svojej žene: „Budeš ju musieť držať ty, teba zbožňuje. Nech sa hlavne prestane mykať."

S nadvihnutým obočím pozoroval, ako obišla stôl a ako sa Polly v jej blízkosti upokojila a uvoľnila. Nechala si, iba s malým zvyškom protestov, roztiahnuť ľavé krídlo. Dohnal sa k opačnej strane stola a jedným svižným strihom oddelil ľavé letky od zvyšku krídla. Presne dve ľavé letky. Frustrovane si zahryzol do vnútra líca a strihol znova a znova, stredne opatrne, aby nezasiahol do krycích pier. Po niekoľkých pokusoch bol s ľavou stranou hotový. Polly ticho zaškrečala, čo Agátin otec prehlušil svojím vlastným výrokom: „Rozprestri jej druhé krídlo. Ak by sme jej zastrihli len jedno, strácala by balans aj pri kráčaní. Takto ju to ani nebude bolieť."

„To všetko si mi zhrnul už včera," horko mu pripomenula jeho manželka, ale poslúchla a roztiahla Pollyino pravé krídlo, modliac sa, aby ho jej manžel nerozstrihol celé. A k jej nekonečnému údivu sa mu zákrok naozaj podaril. Ak si odmyslela to, že strihy boli pomerne nerovné a Pollyino nespokojné čvirikanie pomerne otravné. Natočila svoju ruku k Polly a sledovala, ako na ňu papagáj po chvíli vyskočil. Polly zo svojho hrdla vydala niekoľko tónov intenzívne pripomínajúcich ich domový zvonček a otriasla sa. Agátina mama si ju pritúlila k sebe a vborila svoju tvár do Pollyiných mäkkých pierok. Úbohé zviera. „Neboj," zašepkala do zelených pierok. „Už ťa nenecháme stratiť sa."

***

Kŕmenie sa dialo skôr ako zvyčajne. Paulína si obozretne premerala prevaľujúce kotúče dymu a rozhodla sa zostať v rohu svojho výbehu, ktorý bol najvzdialenejší od otvárajúcej sa škáry, cez ktorú jej podávali jedlo. V duchu si pogratulovala, keď sa škára otvorila a dymová ruka vsúvajúca kovový tanier s jedlom a pohár s nejakým čírym nápojom mala svetlosivú farbu. To bolo zvláštne – nepamätala si, kedy ju naposledy prišiel nakŕmiť Pán. Nanešťastie, znamenalo to, že bude musieť počkať. Odmietala sa pohnúť zo svojho bezpečného miesta bližšie k otvoru, ak pri ňom stál ktokoľvek iný než Dáma.

Po niekoľkých minútach videla, ako Pán predsa len zatvoril škáru, ktorá dokonale splynula s priehľadnou prednou stenou Paulíninho výbehu. Potom sa Pán zohol a nahliadol dovnútra. Prinajmenšom Paulína verila, že nahliadol dovnútra, aj keď jeho sivá tvár nemala žiaden náznak očí alebo iných spoznateľných čŕt. Striaslo ňou, keď cítila, ako prešiel pohľadom po celej miestnosti, a pomyslela si, že jemu aj Dáme musela pripadať drobná. Tri steny, tak ako strop a podlaha, boli vytvorené z kovových dosiek so železným leskom, aj keď predná bola z materiálu, ktorý Paulíne najviac pripomínal sklo. Vnútri boli umiestené tri lopty, všetky červenej farby a všetky prasknuté, kniha, na ktorú sa Paulína nemohla ani pozrieť bez toho, že by jej začala v žilách vrieť krv, keďže si ju zvykla čítať každý *približný* večer po svojom príchode do výbehu a už poznala takmer každé slovo naspamäť. Ďalej stolička, a Paulínina posteľ, ktorú krvopotne odtiahla, aby bola čo najďalej od škáry.

Paulíne poskočilo srdce, keď si pomyslela, že jej doniesol niečo nové. Bolo to už, koľko? Rok po tom, keď sa Stvorenia prvýkrát objavili a odtiahli ju preč? Bolo by len a len rozumné, keby jej...

Pán otvoril stenu po Paulíninej ľavici ako dvere a odišiel. Paulíne sa zasekol dych v krku a takmer sa hanbila za to, ako rýchlo ju opustila opatrnosť, keď vytrielila z výbehu von. Miestnosť, v ktorej sa nachádzala, bola mnohokrát väčšia než priestory, na aké bola zvyknutá.

Všetky steny boli pokryté trblietavou bielou omietkou, ktorá postupne padala a kopila sa na zemi ako sneh. Okolo Paulíny sa nachádzali desiatky krabíc a políc tak malých ako jej malíček a tak veľkých ako niekoľkoposchodová budova. Niektoré z nich boli číre zo všetkých strán, niektoré nevyzerali, že by sa do nich dalo nazrieť, no nevidela žiadne, ktoré by mali očividný otvárací mechanizmus. Väčšina bola zaplnená prírodnými materiálmi: kameňmi, palicami a zosušenými kvetmi. Paulína však nevidela žiadne živé stvorenie, či už zviera alebo človeka.

Priesvitná časť jej výbehu jej zvykla ponúkať výrazne limitovaný pohľad na celú miestnosť, teraz však videla, že od posledného razu, keď ju nechali Pán a Dáma samu, sa žiadna časť miestnosti nezmenila. Všetky hromady krabíc stáli tam, kde predtým. Ale každá jedna z nich bola zatvorená. Pravdepodobne chceli minimalizovať Paulíninu šancu na získanie aspoň trochu zaujímavého nového objektu. Poučili sa z minulého razu, keď si Paulína odniesla okrúhly kameň s niekoľkými symbolmi vrytými do jeho drsného povrchu z jednej z krabíc. Podarilo sa jej ho niekoľko dní skrývať, ale nakoniec jej Dáma otvorila výbeh, zobrala si ju do takmer nehmotnej ruky a prehrabala miesto pod jej posteľou. Paulína nečakala, že po tom, čo kameň našla a skonfiškovala, ju ešte niekedy nechajú bez dozoru v dome – alebo v jaskyni, priepasti, či v čom to vôbec bývali.

Musela sa chopiť tejto šance. Začala kráčať smerom k dverám, prepletajúc sa medzi všadeprítomnými haraburdami. Napriek tomu, že izba nemala okno, presvitalo spoza otvorených kovových dverí svetlo. Pamätala si, že za touto miestnosťou sa nachádzala pomerne dlhá chodba s množstvom dverí po oboch stranách i na konci. Dáma a Pán ich minulýkrát všetky nechali otvorené – okrem dverí priamo oproti jej miestnosti. Teraz však stáli dokorán otvorené, ponúkajúc cestu von na miesto plné svetla. A ani jeden z domácich nebol prítomný. Paulína prebehla okolo niekoľkých posledných prekážok – zakopla o vytŕčajúci roh jednej z menších krabíc, spadla, zvolala niekoľko vulgarizmov, postavila sa a pokračovala v behu – a začala trieliť cez chodbu. Napriek tomu, že zvyšné dvere do ostatných miestností boli otvorené tiež, nevidela tmavé siluety ani za jednými z nich. Stvorenia odišli. Možno jej chceli nechať voľný priestor, aby sa nemusela tlačiť uprostred svojho výbehu po celý čas a zabudli zatvoriť dvere. Možno toto bol test, aby videli, ako rýchlo sa jej podarilo utiecť, kým sa na ňu vyrútia spoza rohu a chytia ju. Možno to bolo úplne jedno. Paulína potlačila pulzujúcu bolesť v nohe a prešprintovala k dverám. Ich najspodnejšia časť, siahajúca jej približne po pás, bola akoby stále prirazená na mieste, aj keď zvyšok dverí bol otvorený. Pôsobila ozdobne, lemované kúsky kovu boli vygravírované do rôznych tvarov Stvorení a bytostí, ktoré Paulína nespoznávala. Zhlboka sa nadýchla, prešla o niekoľko krokov dozadu, znova sa rozbehla a preskočila von.

Prvá vec, ktorú si všimla, bolo svetlo. Musel byť deň, keďže jej okolie bolo takmer oslepujúco jasné. Nanešťastie, nemala šancu všimnúť si hocičo iné, keďže nevidela nič okrem slabých pramienkov hmly prepletajúcich sa pod jej nohami. Keď sa otočila, namiesto otvorených dverí do chodby sa aj za ňou rozprestierala prázdnota. Bola by utekala, keby mala akýkoľvek orientačný bod, o ktorý by sa mohla zachytiť.

Ľudia nevedia prežiť sami v našich mestách.

Za Paulínou sa ozvalo hučanie. Paulína sa obzrela, ale nikto a nič sa neobjavilo.

Hučanie sa ozvalo zboku, ale hlasnejšie. Prudko sa obrátila a zacítila spaľujúce teplo na svojom chrbte predtým než spadla. Tesne nad jej hlavou sa na niekoľko ohlušujúcich, horiacich sekúnd objavila železná konštrukcia, z ktorej sa sypali tisícky svetlo-sfarbených

častíc zvláštneho prachu. Rachot prehlušil všetky jej myšlienky. Nechutné teplo preniklo hlboko do jej pokožky a kostí.

Potom to všetko bolo preč. Paulína zažmurkala a zastonala od bolesti, ktorá sa rozliehala celým jej telom. Skrútila sa do klbka a zatvorila svoje oči. Naokolo sa opäť rozliehalo nemiestne ticho.

Neušla len preto, aby mohla zomrieť, aj keď bola na najlepšej ceste k takémuto koncu. Odmietla stráviť dlhší čas zavretá v jednej *sprostej* miestnosti. Pamätala si, že zvykla čítať knihy a cestovať. Chodiť na nekonečne dlhé túry a výlety zo školy, aj s rodinou, tráviť letné večery v parku a byť na najlepšej ceste k získaniu svojho vlastného auta a vodičáku. Samozrejme, že Stvorenia nebývali tam, kde ľudia. Ale existovala šanca, že sa jej podarí nájsť cestu späť... niekam, kde prostredie nebolo formované len z ostrého jasu a pevne-vyzerajúcej hmly pod nohami. Nuž, povedzme si úprimne, niežeby mala šancu zvrátiť svoje rozhodnutie. A tak, Paulína sa postavila, skrútila ruky v patetické päste na znak malichernej ľudskej svojhlavosti a kráčala, kým sa od vyčerpania nezrútila na zem.

***

Dobré správy, stala sa nominantkou do veľmi prestížnej súťaže *Idiot roka*! Keď sa Paulína zobudila – na prekvapenie nikoho – sa nachádzala na studenej dlážke svojho výbehu. Jej hrdlo horelo smädom a žalúdok by sa jej bol prevracal, keby na to mal dostatok energie. Jej výbeh bol zatvorený. Blízko pri škáre boli umiestnené tanier a pohár. Paulína sa postavila v odhodlaní utíšiť svoj smäd a veľmi rýchlo zistila, že jej šanca na titul *Idiot roka!* drasticky narástli, keď jej zrak znepokojivo zakryli mračná čiernych bodiek a takmer opäť stratila vedomie. Zakolísala sa ako podrezaný dub a spadla.

Neposlušný človek.

Po rukách a nohách sa jej podarilo doplaziť sa k škáre. Pri každom nádychu musela na chvíľu zastať a sústrediť sa, aby nezačala kašľať. *Pomaly.* Roztrasenými rukami zdvihla pohár k svojím perám a napila sa.

Škára sa otvorila a tmavosivá ruka Dámy vsunula do výbehu džbán plný čírej tekutiny. Postávala za škárou a pozorovala, ako dievča pije a je. Paulína sotva postrehla jej prítomnosť, kým utíšila svoj hlad a smäd a ľavá stena sa otvorila dokorán. Dáma stála priamo za ňou, jej nejasné črty neustále pohybujúce sa v malých víroch, jedna z jej rúk natiahnutá k Paulíne. *Keby tu bol Pán*, pomyslela si Paulína*, bol by sa ma okamžite pokúšal vytiahnuť*. Ale Dáma len čakala, pokojná a neodvratná, keďže Paulína skôr či neskôr musela vyliezť.

Keď sa po niekoľkých minútach vzdala a vyšplhala na Dáminu horúcu ruku, Stvorenie dokonca zo seba vydalo neľudský zvuk, ktorý Paulíne pripadal pomerne pochvalne.

Dáma vstala, pevne zovrela Paulínu medzi svojimi ledva-ledva hmotnými prstami pripomínajúcimi hmlu a preniesla ju cez prah dverí na chodbu, potom cez chodbu a otvorené dvere do poloprázdnej miestnosti zdobenej len s niekoľkými vyvýšenými doskami s metalickým leskom. Pán už čakal vnútri.

Nepochybne ma idú potrestať za pokus o útek. Paulína mihla pohľadom k dverám z tenkého plátu kovu, ktoré Dáma okamžite zatvorila. Paulína nemala najmenšieho poňatia, ako sa ich dvere otvárali bez kľučiek a klopadiel a bola si istá, že ani so všetkými dverami dokorán by sa jej nepodarilo utiecť pred pozornosťou oboch bytostí.

Dáma ju položila na jednu z dosiek a akoby cítiac jej nepokoj sa dotkla jej pleca jedným obrovským prstom. Tak ako v prvých mesiacoch Paulíninho zajatia, keď ju chcela upokojiť. Možno sa nehnevala na Paulínu do takej miery, že by sa jej pokúsila vymerať pomstu. Možno si len myslela, že jej malý človek bol bezradný a výnimočne naivný – v čom by sa mala

samozrejme pravdu – a namiesto trestu potreboval len väčší výbeh a viac „hračiek“ v ňom. Dáma nikdy nepôsobila ako Stvorenie zamerané na pomstychtivosť...

Všetky iskričky nádeje súbežne zhasli, keď Pán vytiahol kovovú palicu. Paulína od neho prešprintovala na opačnú stranu dosky a bola plne pripravená na strávenie najdlhšieho možného času vyhýbaním sa akémukoľvek zásahu jeho zbrane, ale Dáma prešla k nej a stoicky jej zovrela plecia medzi dva zo svojich prstov a pevne ju držala, kým Pán pomaly obišiel dosku a priložil k Paulíninej nohe palicu.

Takto ju to ani nebude bolieť.

Pán prudko zaboril palicu do Paulíninho ľavého chodidla a Paulína vykríkla. Namiesto bolesti sa však jej nohou rozšíril iba ľadový chlad, akoby si ju bola ponorila do jazera počas teplého letného dňa. V jej pokožke sa neotvorila žiadna rana, z ktorej by sa mohol vyvaliť prúd žiarivej červenej krvi. Pán potiahol palicu vyššie a zastavil ju tesne nad jej kolenom, potom ju vytiahol. Paulíne sa podlomila noha a stratila cit v okolí celej časti nohy, kde sa jej palica dotkla. Otvorila ústa a vykríkla, tentokrát od hrôzy. Pokúsila sa zohnúť koleno alebo zohnúť prsty na svojej ľavej nohe, nad ktorou mala ešte pred chvíľou absolútnu kontrolu, ale jej noha pod ňou len bezvládne visela. Všetka schopnosť kontrolovať pohyby jej ľavej nohy sa vytratila.

Dáma zosilnila svoje zovretie, aby zabránila Paulíninmu pádu a jemne ju nadvihla z dosky, keď sa Paulína začala vzpierať a vykrúcať. Pán zavrčal niekoľko slov v hrubom jazyku Stvorení a Dáma mu niečo potichu odvetila a zovrela Paulínu opäť silnejšie.

Keď Pán vytiahol a zarezal palicu do Paulíninho pravého chodidla, leskla sa a na jej povrchu chýbalo akékoľvek poškvrnenie. Chlad sa rozpäl v jej prstoch a chodidle, vyšplhal sa po jej lýtku a zastavil sa nad jej kolenom. Palica bola vytiahnutá a s ňou aj všetka citlivosť z jej pravej nohy.

Paulína pevne zavrela svoje oči a cítila teplé pramienky sĺz, stekajúce dole po jej tvári. Aj ak by jej Dáma a Pán nechali otvorené dvere výbehu, nikdy by nepreliezla barikádu pri ich vchodových dverách. A mohla pokojne zabudnúť na bežanie a kráčanie celkovo. Najhoršie bolo, že nemohla potlačiť pocit narušenia. Stvorenia ju oddelili od jej bývalého života, mesta a ľudí, ale nikdy jej nesiahli na jej telo, aspoň nie do tejto miery. Jej telo malo byť *jej*.

Cítila, ako ju Dáma zdvíha a privíňa k svojej tvári a krku, nežne a jemne, akoby sa bála toho, že jej *ublíži*. Nepríjemné teplo z jej tela sa ovinulo okolo Paulíny a pôsobilo skôr ako horiace peklo konštrukcie, ktorá Paulínu zrazila a takmer zabila. Ako sa mohla Dáma opovážiť snažiť sa k nej správať vľúdne po tom, čo jej spravila?

Úbohý človek.

Už ťa nenecháme stratiť sa.